

A BIBLIA ÉS A PRÓFÉCIÁK

Június 6., szombat délután

Krisztus figyelmeztette tanítványait, mi vár rájuk, az evangélium örömmüzenetének hirdetőire. Tudta, milyen szenvedések állnak előttük, milyen megpróbáltatásokat és nehézségeket kell elviselniük. Nem titkolta el, mivel kell szembeszállniuk, nehogy a váratlanul érkező nehézségek megingassák a hitüket: „Előre megmondom, mielőtt megtörténik – mondta –, hogy amikor megtörténik, higgyetek.” A bajok beköszöntésével hitüknek erősödni, nem gyengülni kellett. Így szóltak egymáshoz: Megmondta előre, hogy ez lesz, s azt is, hogy mit tegyünk a bajok leküzdésére. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 235. o.

Júdás felett kimondatott jajszavával Krisztus a tanítványaival kapcsolatos kegyelmi szándékát is nyilvánvalóvá tette. Így közölte velük Messiássága megkoronázó bizonyítékát. „Megmondom néktek, mielőtt meglenne, hogy mikor meglesz, higgyétek majd, hogy én vagyok.” (Jn 13:19) Ha Jézus hallgatott volna, mintha nem lenne tudatában annak, hogy mi lesz vele, akkor a tanítványok azt gondolhatták volna, hogy Mesterük nem rendelkezett isteni előrelátással, és meglepődve, elárulva került a gyilkos csőcselék kezébe. Egy évvel előbb Jézus megmondta tanítványainak, hogy tizenkettejüket választotta ki magának, de közülük az egyik ördög volt. Most Júdáshoz intézett szavai bizonyították, hogy árulása teljesen ismert volt Mestere előtt, és egyben megerősítették Krisztus igazi követőinek a hitét megaláztatásának ideje alatt. Mikor pedig Júdásnak el kellett jutnia élete szörnyű végéhez, akkor eszükbe jutott az a jajkiáltás, amelyet Jézus mondott ki az áruló felett.

Az Üdvözítőnek még egy másik szándéka is volt. Nem vonta meg szolgálatát attól, akiről tudta, hogy áruló. A tanítványok nem értették meg Jézus szavait, amelyeket a lábmosásnál mondott el: „Nem vagytok mindnyájan tiszták” (Jn 13:11), sem azokat a szavakat, amelyeket az asztalnál jelentett ki: „Aki velem ette a kenyeret; a sarkát emelte fel

ellenem” (Jn 13:18). Később azonban, mikor Jézus szavainak az értelme világossá lett előttük, akkor felismerték Isten végtelen türelmét és irgalmasságát, amelyet Ő a legfájdalmasabban tévelygő iránt is tanúsít. – *Jézus élete*, 655. o.

Az Üdvözítő kigúnyolása alkalmával azok a férfiak, akik állították, hogy a prófécia értelmezői, azokat a szavakat ismételték, amelyeket a jövendölés szerint ez alkalommal majd kimondanak. Vakságukban azonban nem vették észre, hogy a próféciát teljesítették be. Azok, akik gúnyolódva kimondták ezeket a szavakat: „Bízott az Istenben; mentse meg most őt, ha akarja, mert azt mondta: Isten fia vagyok” (Mt 27:43), nem sejtették, hogy bizonyosságtevésük az eljövendő korszakok folyamán ismételten elhangzik majd. Ámbár a szavakat gúnyolódva mondták ki, azok később arra ösztönöztek embereket, hogy úgy kutassák át az írásokat, mint ahogy előzőleg sohasem tették. A bölcs emberek halották Isten szavait, kutattak az írásokban, elmélkedtek és imádkoztak. Voltak olyanok, akik soha nem nyugodtak meg addig, míg a Szentírás egyes helyeit más helyekkel összehasonlítva meg nem látták Krisztus küldetésének az értelmét. – *Jézus élete*, 749. o.

Június 7., vasárnap – A történetiség és a prófécia

Van történelemtanulás, amelyet ne kárhoztassunk. A szent történelem a prófétaiskolák tárgya volt. Mikor Isten nemzetekkel való bánásmódját tanulmányozták, az Úr lába nyomát számlálták. Isten nemzetekkel való bánásmódja ma is gondolkoztasson el minket. A történelemben ismerjük fel a jövendölés beteljesedését. A nagy hitújítások történelmében a gondviselés tevékenységét tanulmányozhatjuk. A nemzetek felsorakoztatásából megértjük az események menetelését a nagy küzdelem végső összecsapása felé. – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 307. o.

Akad az Írásban nehezen érthető, amit a tanulatlanok és a hitetlen ingadozók vesztükre fordítanak el – mondja Péter. Lehet, hogy a földi életben nem tudunk megmagyarázni minden szövegrészt; a gyakorlati igazságok közt mégis egy pont sincs, mely homályba burkolózna. Amikor Isten gondviselése elérkezettnek látja az időt, hogy próbára tegye a világot a mának szóló igazsággal, akkor Szentlelke készíti az embereket, hogy imával és böjttel kutassák az írásokat, míg láncszemet lánc-

szem után meg nem lelnek, és tökéletes füzérré nem kapcsolnak össze. Az üdvösséget érintő minden tényt annyira világossá tesz, hogy senkinek sem kell tévedésbe esnie, sem a sötétben botorkálnia.

Amint nyomon követtük a jövendölés láncolatát, világosan felismerjük és magyarázatot találtunk a napjainknak kijelentett igazság felől. Ezért is vagyunk felelősek az előjogokért, amelyeknek örvendezünk, és a világosságért, amely ösvényünkre ragyog. Az elmúlt nemzedékek a rájuk tündöklő fényért voltak felelősek. Isten akkor a Szentírás más pontjaira terelte figyelmüket, őket ezek tették próbára. Azokat az igazságokat, melyeket mi értünk, nem értették meg. Nem felelősek hát a világosságért, amelyben nem részesültek. Volt ugyan Bibliájuk, mint nekünk, de a különleges igazságok kibontakozásának ideje, amelyek a történelem záróeseményeit érintik, e mai, utolsó nemzedékek életében jött el. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 692. o.

Mivel sokféle stílusú írás és téma található a Bibliában, ezért bármennyire is különböző tudásszinttel és személyiséggel rendelkezünk is mi, emberek, mindannyian találhatunk benne az érdeklődésünknek megfelelő dolgokat. Lapjain ott találjuk a legrégebbi korok történelmét, a leginkább valóság-hű életrajzokat, az államigazgatás kormányzati alapelveit, a család összetartásának elveit; olyan tanításokat, amelyeket emberi bölcsesség sosem fogalmazott meg. A legmélyebb filozófiát, a legszebb, legemelkedettebb, legszenvedélyesebb és legmeghatóbb költészeti remekeket tartalmazza. A Biblia írásai mérhetetlenül értékesebbek bármely földi szerző művénél, még ha a művészeti értéket vesszük is alapul, de magasztos központi gondolatát tekintve végtelenül nagyobb a hatása és határozottabb az értéke. Ennek fényében minden témaköre új jelentőséggel bír. A legegyszerűbben kifejezett igazságokban is olyan alapelvek rejlenek, amelyek magasak, mint az ég, és magukba foglalják az örökkévalóságot is. – *Nevelés*, 125. o.

Június 8., hétfő – Az év-nap elv

Krisztus beszédeinek fő mondanivalója ez volt: „Betölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.” (Mk 1:15) Ezáltal az evangéliumi üzenet, melyet maga a Megváltó hozott, a próféciaikon alapult. Az „idő”, amelyről azt mondja, betölt, a Gábiel arkangyal által Dánielnek megadott időszakot jelenti. „Hetven

hét – mondta az angyal – szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtesék a bűn, és hogy eltöröltessék a hamisság és elhozassék az örök igazság, és bepecsételtesék a látomás és a próféták, és felkenetessék a Szentek szente.” (Dán 9:24) A jövendölésekben egy nap egy évet jelent (Lásd: 4Móz 14:34; Ezék 4:6). A hetven hét vagy négyszázkilencven nap négyszázkilencven évnek felel meg. Meg van adva ennek az időszaknak a kiindulópontja: „Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépítettése felől való szózat keletkezésétől a Messiásfejedelemig hét hét és hatvankét hét van” (Dán 9:25), hatvankilenc hét vagy négyszáznyolcvanhárom év. A Jeruzsálem helyreállítására és újjáépítésére vonatkozó parancsot Artaxerxes Longimanus rendelete véglegesítette (Lásd: Ezsd 6:14; 7:1, 9), ez Kr. e. 457 őszen lépett hatályba. Ettől az időtől számítva négyszáznyolcvanhárom év Kr. u. 27 őszéig tart. A prófécia szerint ennek az időszaknak a Messiásig, a Felkentig kell tartania. Kr. u. 27-ben Jézust keresztségekor felkenete a Szentlélek, s ezután hamarosan elkezdődött szolgálata. Ekkor hirdette az üzenetet: „Betölt az idő” (Mk 1:15). – *Jézus élete*, 233. o.

A világ Megváltója által kinyilatkoztatott igazságok azoknak adatnak, akik úgy kutatják azokat, mint a rejtett kincset. Dániel már idős ember volt. Életének javarészét egy fényes, pogány királyi udvarban töltötte, ahol a nagy birodalom ügyeivel kellett foglalkoznia. Mégis időt szakít arra, hogy magát Isten előtt megalázva a Mindenható tanácsát kutassa. És kérésére feleletképpen világosságot nyert a magasból azok számára, akik az utolsó napokban élnek. Milyen komolysággal kell keresnünk tehát az Urat, hogy értelmet ajándékozzon mennyei igazságainak felfogására. – *Megszentelt élet*, 50. o.

A világtörténelem záróeseményeinek idején élünk. A jövendölések gyors egymásutánban teljesednek be. A próbaidő órái sebesen peregnek. Nincs vesztegetni való időnk, egyetlen perc se! Ne találjanak őrhelyükön aludva. Senki se mondja szívében vagy tetteivel: „Halogatja Urunk az Ő eljövetelét.” A figyelmeztetés komoly szavaival hirdessük Krisztus közeli eljövetelét. Készítsük az embereket mindenfelé, hogy tartsanak bűnbánatot és meneküljenek a közelgő harag elől. Rázzuk fel őket, hogy azonnal kezdjék az előkészületet, mert nem tudjuk, mi következik. – *Bizonyágtételek*, 8. köt., 252. o.

Június 9., kedd – A kis szarv azonosítása

A keresztény korszak első századai során a Krisztus és népe ellen indított harcban Sátán fő ügyvivője a Római Birodalom volt. E birodalomban a pogány vallások uralkodtak. Így míg a sárkány elsősorban Sátánt személyesíti meg, másodlagos értelemben a pogány Róma szimbóluma.

A 13. fejezetben (1–10 vers) egy másik fenevadról esik szó. Ez a fenevad a „párduchoz” hasonló, és a sárkány neki „adá az ő erejét... és az ő királyi székét és nagy hatalmát”. Ez a szimbólum, ahogy azt a legtöbb protestáns is hiszi, a pápaságot jelképezi, amely az ősi Római Birodalom egykori erejét, helyét és tekintélyét örökölte. János a leopárdszerű fenevadról ezt mondja: „Adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája... Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy szidalmazza az Ő nevét és az Ő sátorát, és azokat, akik a menyekben laknak. Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.” Ez a prófécia, amely majdnem azonos a Dániel könyve 7. fejezetében foglalt kis szarv jellemzésével, tagadhatatlanul a pápaságra mutat. – *A nagy küzdelem*, 438–439. o.

A római egyház ma makulátlan arcot mutat a világnak, és mentegeti iszonyú kegyetlenkedéseit. Keresztény köntöst öltött magára, de nem változott meg. A pápaság a letűnt korszakokban vallott elvei mellett ma is kitart. A legsötétebb időkben kigondolt tanításait ma is vallja. Senki ne hagyja magát megtéveszteni! A pápaságnak a protestánsok ma tisztelettel adóznak, de ugyanaz, mint amely a reformáció idején uralta a világot, amikor Isten emberei életüket kockára téve lerántották a leplet gonoszságáról... Lelkülete nem kevésbé kemény és uralkodó ma sem, mint amikor elfojtotta az emberi szabadságot, és megölte a Magasságos szentjeit.

A pápaság hitehagyó lett. Tehát pontosan az történt, amit a prófécia előrevetített (2Thessz 2:3–4). Politikájához tartozik, hogy olyan jelleget ölt, amellyel a legjobban elérheti célját. – *A nagy küzdelem*, 571. o.

Megértük az ezekben a versekben megjövendőlt idöket. A vég ideje eljött, a próféták látomásairól lehullt a pecsét, ünnepélyes felhívásaik az Úr dicsőséges, küszöbön álló eljövételére irányítják figyelmünket.

A zsidók félreértelmezték, helytelenül magyarázták Isten szavát, ezért nem ismerték fel az Ő látogatásának idejét. A választott nép a neki

szabatott kegyelem utolsó drága éveit – Krisztus és apostolai szolgálatának éveit – az Úr követeknek elpusztítását célzó mesterkedésekkel töltötte. Földi becsvágyakkal foglalatoskodtak, a lelki országot hiába ajánlották fel nekik. Ugyanígy van ez ma is. E világ királysága betölti az emberek gondolatait, és nem veszik észre a jövendölések gyors teljességét, sem annak jeleit, hogy Isten országa rohamosan közeledik. – *Jézus élete*, 235. o.

Június 10., szerda – A vizsgálati ítélet

Miller Vilmos követte azt a szabályt, hogy a Szentírás saját magát magyarázza, és megtudta, hogy a szimbolikus próféciában egy nap egy évet jelent (4Móz 14:34; Ezék 4:6). Láta, hogy a 2300 profetikus nap, illetve szó szerinti év időszaka átlépi a zsidók korszakának határát, tehát nem vonatkozhat ennek a korszaknak a szenthelyére. Miller elfogadta azt az általános nézetet, hogy a keresztény korszakban a föld a szenthely, ezért a szenthely Dániel 8:14. versében megjövendölt megtisztítása alatt azt értette, hogy a föld Krisztus második eljövetelekor tűz által megtisztul. Ha tehát a 2300 nap kiindulási pontja megtalálható – gondolta –, akkor a második advent időpontját könnyen meg lehet állapítani. – *A nagy küzdelem*, 324. o.

A pap szolgálata, amit a templom első helyiségében, a szenthelyet a külső udvartól ajtóként elválasztó „kárpiton belül” egész évben végzett, jelképezi azt a szolgálatot, amelyet Krisztus a mennybemenetelekor megkezdett. A mindennapi szolgálatban a papnak az volt a feladata, hogy bemutassa Istennek a bűnázdozat vérét, és tömjént füstölögtesen, amely Izrael imájával együtt szállt fel. Így viszi Krisztus is a saját vérét az Atya elé a bűnösökért, és bemutatja – saját igaz voltának jó illatával együtt – a bűnbánó hívők imáit is. Ez a szolgálat folyt a mennyei templom első helyiségében...

Ez a szolgálat tizennyolc évszázadon át folyt a templom első helyiségében. Krisztus a bűnbánó hívők érdekében véreire hivatkozott. Kieszközölte számukra az Atya bocsánatát és pártfogását, de bűneik még bent maradtak a mennyei könyvekben. A jelképes szolgálat év végi engesztelési munkájához hasonlóan Krisztus is a megváltási munkájának befejezése előtt engesztelési szolgálatot végez a mennyben, hogy a bűnöket eltávolítsa. Ez a szolgálat kezdődött el a 2300 nap végén.

Ekkor, miként Dániel próféta megjövendölte, Főpapunk belépett a szentek szentjébe, hogy ennek az ünnepélyes munkának az utolsó szakaszát – a templom megtisztítását – elvégezze...

S miként a földi szentély a bűnök eltávolításával jelképesen megtisztult a bűnök szennyétől, a mennyei szentély az ott nyilvántartott bűnök eltávolításával, azaz eltörlésével ténylegesen megtisztult. A mennyei templom megtisztítása előtt azonban a feljegyzések könyvét megvizsgálva meg kell állapítani, hogy ki részesülhet – bűnbánata és Krisztusba vetett hite nyomán – az engesztelés áldásaiban. A szentély megtisztítása tehát egyben vizsgálat is – azaz ítékezés. Ennek a munkának le kell zárulnia, mielőtt Krisztus eljön, hogy népét megváltsa, mert amikor eljön, a jutalmat is hozza, hogy mindenkinek cselekedetei szerint fizessen (Jel 22:12). – *A nagy küzdelem*, 420–421. o.

Június 11., csütörtök – Tipológia a próféciában

A Biblia tartalmazza azokat az alapelveket, amelyeket az embereknek meg kell érteniük ahhoz, hogy Isten akarata szerint járhassanak már ebben az életben és majd az örök életben. Ezeket az elveket bárki megértheti. Aki azzal a lelkülettel olvassa a Bibliát, hogy értékeli a tanítását, az egyetlen szakaszt sem tanulmányozhat úgy, hogy ne nyerne belőle életadó gondolatot. A legértékesebb üzeneteket azonban nem lehet úgy elnyerni, ha csak időnként vagy össze-vissza olvassuk a Szentírást. Az igazság összefüggő rendszere nem úgy található benne, hogy azt gyors vagy felületes olvasással felfedezhetnénk. A sok-sok kincs mélyen a felszín alatt rejtőzik, és csak szorgalmas, kitartó kutatással lehet megtalálni. A nagy egésznek alkotó igazságokat meg kell keresni és össze kell gyűjteni, „...itt egy kicsi, ott egy kicsi” (Ésa 28:10) – mondja az Írás.

Amikor ezeket megtaláljuk és összeillesztjük, azt tapasztaljuk, hogy teljes mértékig illeszkednek egymáshoz. Minden evangélium kiegészíti a másikat, minden prófécia magyarázatul szolgál egy másikra, minden igazság egy másik elvnek a továbbgondolása. A zsidó gazdasági rendszer típusairól is világos leírást találunk az evangéliumban. Az Isten Igéjében található összes alapelvnek megvan a maga helye, minden ténynek fontos jelentősége van. Az egész rendszer terve és kivitelezése szerzőjének bölcsességéről tanúskodik. Egy ilyen átfogó egész kigondolása és megvalósítása csakis a mindenható, végtelen Istentől származhat. – *Nevelés*, 123. o.

Tanulmányozásuk folyamán [az adventisták] megtudták, hogy a földi szenthely – amelyet Mózes Isten parancsára, a hegyen mutatott minta szerint épített – „példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal” (Zsid 9:9). Megtudták, hogy két szentély volt, amelyek a „mennyei dolgoknak ábrázolatai voltak” (Zsid 9:23), és Krisztus, a mi nagy főpapunk a „szenthelynek és amaz igazi sátor-nak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsid 8:2), és „nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid 9:24). – *A megváltás története*, 376. o.

Jeruzsálem pusztulása annak a végső romlásnak volt az előképe, amely később maga alá temeti a világot. A város pusztulásával részben beteljesedett jövendölések közvetlenül vonatkoznak az utolsó napokra is. Ma is nagy horderejű, komoly események előtt állunk, olyan válság küszöbén, amelyet sohasem látott a világ. Számunkra ugyanúgy, mint az első tanítványok számára, biztatóan csendül a megnyugtató szó, hogy Isten uralkodik mindenekfelett. A rövidesen bekövetkező események sor- és időrendje Alkotónk kezében nyugszik. A menny Ura a saját hatáskörében tartja mind a nemzetek sorsát, mind egyházának ügyét. Az isteni tanító azt üzeni a terve megvalósításában közreműködő minden emberi eszköznek, amit egykor Círus királynak mondott: „Felöveztelek téged, bár nem ismertél” (Ésa 45:5). – *Gondolatok a Hegyibeszéd-ről*, 120. o.

Június 12., péntek – További tanulmányozásra

A Te Igéd igazság, 2. köt., 1003. o.; *A megváltás története*: „Salamon templomában” című fejezet.